

Franjo Francič

ČAS SAM SE IZŠTEJE

NATAŠJADA

(hčerki)

Ne, bisere sem skril,
ti lažem mala moja,
pa saj jih nimam,
le enega, srčnega zate,
da se ne bi radovala,
sonce kličem vate.
Gnezdo si boš spletla,
pod zavihki strehe lastovica,
hči moja,
ljubežen moja,
krasotica.

NA MOJI STRANI

Votel strah na boben udarja,
v očeh pajki, v ustih kače,
zagaral sem za prazen dan,
violinist brez violine,
v dregetu jutra,
na vrata trkajo neodposlana pisma,
Moji so šli, po svoji volji,
lepi, mladi,
nikogar ni več na moji strani,
nebo je razdeljeno na kvadrate,
samo gospo še čakam,
naj pride kmalu v svate.

TIPAJOČ V TEMI

Sunki burje v trebuh neba,
kriki groze otroka v krvi zime,
še ena izšteto bela noč brez sna.
Gamsi sprožijo plaz na melišču,
kdo je lovec in kdo divjad,
zlo gibalo sveta, brez cveta ne zraste sad.
In besede potepuške,
iščejo otoke, vlake, izgubljenega otroka,
gradovi so moji strahovi, dom je fantom.
O noč,
o zvezde,
kaplje krvi v temi.

ČAS

Iskal sem jih,
zelene škrate, čarne vile,
izmišljal si molitve,
življenje pa
na ostrini britve.

V sivini vsakdana,
v lupini strah,
v strahu jutro,
v jutru nebo,
v nebu rosa,
v rosi let,
v letu sanje,
v sanjah hrepenenje,
za hip smo,
čas se z vsakim drobcem sam izšteje.

TVOJE BESEDE, KOT NOŽ

Noč se mi je zdrobila v očeh,
sanjal sem okrvavljena trupla otrok,
zibal sem se v ritmu stare vrane,
skušal pozabiti in se spomniti,
je bilo včeraj ali pred sto leti samote,
ko sem na široko odprl vrata srca,
ti pa si imela nož med zobmi,
hej, kozmična motnja, nikoli ne boš ljubil.

JUNFER ALI SAMO ENKRAT JE PRVIČ

Svetloba zamira,
 tipam za senco,
 dvojniki me je izdal,
 zasledovalci ob ognjih,
 čakam na galebe,
 žarim v temo.
 S sončnico v ustih
 se spominjam,
 kako je bilo prvič,
 slekla se je.
 daj, daj, pohiti,
 kot zajec,
 kot vulkan,
 potem pa otroški sram.
 tečem po snegu,
 pozdravljam gamse,
 srečam lovce,
 samo enkrat je prvič.

VSO SREČO TI ŽELIM

Led veje iz tvojih besed,
 zgrešila sva slepa jutra,
 kot dvojec brez krmarja,
 bala sva se odpreti,
 ni bilo niti prgišča poguma,
 da bi si priznala,
 otrok v nama je umrl,
 najin ni najina last,
 pustiva opravičila,
 kako obrabljeno, a vendar:
 vso srečo ti želim.